

denne Bevilling ikke kan tænkes Noget ydet til Føringerne i den Retning; men maaske man ogsaa kunde overkomme at gjøre Noget for dem i samme Retning.

Svæde: Med megen Interesse har jeg set, at det kongelige Theaters Budget ved den Behandling, det er undergaaet i det andet Thing, er blevet forandret fra et Understud paa 96,000 Kr. eller Noget derover til et Overstud af 648 Kr. Enhver Ven af vort Nationaltheater maa vistnok finde sig meget tilfreds med at se Administrationen saaledes lagt til Rette, at denne Kunstanstalt kan staa paa sine egne Ben og ikke behøver noget Statstilskud; men den Tilfredshed, man saaledes i Diebliffet kunde faae ved at se Balance tilveiebragt, den jaar, forekommer det mig, et ikke ringe Staar, naar man ser, hvorledes denne Balance er bragt tilveie. Man har nemlig uden videre opført Indtægten med 50,000 Kr. mere, end der er budgetteret, og nedsat Udgifterne med omtrent et ligesaa stort Beløb. Nu kan det vel være, at der kan være nogen Grund til at vente en forøget Indtægt i Aar, da man venter en Del Tilreisende til Njøbenhavn i Anledning af Udstillingen. Men det er dog næppe den rette Maade at glæde sig over de forøgede Indtægter ved et saadant rent tilfældigt Besøg, og jeg tror, at den Forventning, man i saa Henseende har stillet, paa en vis Maade modarbeides ved de Besparelser eller de Indskrænkninger, som ere antydede at skulle finde Sted paa Udgiftsbudgettet. Man har nedsat Beløbet til Forsattiehonorarer; man har nedsat Beløbet til Musik og til Maskineri, til Dekorationsvæsen og til Garderoben. Naar man nu veed, hvor Meget der i vor forvante Tid kræves for at trække Publikum til Theatret, turde det let være, at man ved disse Nedsættelser netop opnaar det Modsatte af, hvad man venter sig og har antydet ved at forøge Indtægten. Det, det kommer an paa, naar der skulde være Tale om at bringe det kongelige Theater paa en saadan Fod, at Indtægterne og Udgifterne kunne balancere, maatte vistnok nærmest søges deri at gjøre Tiltrækningskraften større, end den hidtil har været, og i den Henseende tror jeg, at Administrationen har taget noget feil, naar den har affattet Mellemaktmusikken. Vi maa vel erindre, at der er Mange, der gaa i Theatret ikke alene for at se et Skuespil, men ogsaa for at høre den gode Musik, som man jo sædvanlig er

vant til at høre der. Nu er Forholdet jo dette, at Publikum omtrent tvinges til at være Skuespiller imod sin Villie ved at agere med i Skuespillet: „Hvor man kjæder sig“. I Mellemakterne, naar den Del af Publikum, som har Vlyt til at strække deres Ben, er gaaet ud at spadserere paa Gangen bag ved Tilskuerpladsen, sidde de Andre paa de temmelig umagelige Stole og kjæde sig, for saa vidt de ikke have en Nabo, med hvem de kunne konversere. Jeg vil tillade mig at henlede det eventuelle Finantsudvalgs Opmærksomhed paa disse Par Punkter, for at det maaske kunde tilveiebringe en Forandring i dette Forhold, saaledes at der blev gjort noget Mere for at forøge det kongelige Theaters Tiltrækningskraft; det kunde ganske vist ske ved de Bevillinger, som ere blevne bestaarne, og det kunde vel ogsaa ske ved en anden mindre betydelig Forholdsregel, og det var, at man gjorde sig Umage for at forandre de Bænte eller Stole, hvor man ganske vist i den ledige Tid sidder høist ubevemt. Man kunde næsten sige, at man sidder paa Pinebænten, naar Tæppet er gaaet ned for Skuespillet, og man rolig skal vente, til Tæppet gaar op igjen. Derjom det høitærede Udvalg, der bliver nedjat, vilde tage sig af disse Ting, og derjom den høitærede Kultusminister kunde være villig til at foranledige, at Mellemaktmusikken igjen blev indført, tror jeg, at man var nærmere paa Veie til at forøge Theatrets Indtægter end ved at negte disse Bevillinger og ved at lade den Musik, som man har sat saa megen Pris paa, falde bort. Jeg veed meget godt, at der fra et musikalsk Standpunkt er blevet indvendt, at den Musik, som gives i det kongelige Theater, er for god til at gives under Forstyrrelser af Folk, som gaa ud og ind; men man maa erindre, at det er Folk, der have betalt deres Penge for at faae en smul Nydelse, og at der er dem, som ikke gaa ud og ind og ikke gjøre Allarm, som komme til at undgælde for de Andre, og at det derfor er en feil Taktik, at lade dette Forhold fremdeles bestaa, saaledes som det er gaaet i et Par Aars Tid.

Formanden: Da Tiden er saa langt fremrykket, og flere Medlemmer have begjæret Ordet, og idet jeg indseer, at det ikke vil være muligt, indensfor en rimelig Tid i alt Fald, at føre Sagen til Ende i Dag, skal jeg hermed standse Forhandlingerne. Næste Møde vil blive afholdt i Morgen Torsdag Kl. 1¹/₂, og Dagsordenen vil da være: